

אֵלֶּזְנֹת

לְעֵלְמֵנוּ עֵשֶׂת

פְּרֻשֵׁת פְּקוּדֵי

הַס"ד, עֲלִיוֹן קכ"ו

חֵבֵר טוֹב

בְּאַחַת הָעֵרִוֹת גָּרוּ שְׁנֵי אַבְרָכִים חֲבָרִים בְּלֵב וְנִפְשׁ וּמִקְשָׁרִים בְּעִבּוֹתוֹת אֶהְבָּה עֲצוּמָה. בְּאַחַד הַיָּמִים חָלָה אֶחָד מֵהֶם וְהִגִּיעַ לַיָּדִי סִכְנָה רַח"ל. הָרוֹפְאִים לֹא מָצְאוּ לוֹ שׁוּם תְּרוּפָה שֶׁתִּרְפְּאֵנוּ מִחֲלָיו. הִשְׁתַּוֵּקַק הַחוֹלָה לְהִזְכִּיר אֶת עֲצָמוֹ לַפְּנֵי הַר"ק רַבִּי לִוי יִצְחָק מְבַרְדִּיטְשׁוֹב זִיע"א שֶׁהָיָה מְפָרֵסם כְּפוֹעֵל יְשׁוּעוֹת, אֶלָּא שֶׁבְּגִלְל מָצְבוֹ הָרְפוּאִי וְהַמְרַחֵק הַגָּדוֹל מֵעֵרְתּוֹ עַד לְבִרְדִּיטְשׁוֹב, וּבְמִיחָד בְּחֻדְשֵׁי הַחֶרֶף, שֶׁלֹּא אַחַת שָׁקְעוּ אֲנָשִׁים בְּדַרְכִּים בְּבֶץ וּבַמִּים, וְגַם לְאֲנָשִׁים בְּרִיאִים הָיָה הַטְּלָטוּל בְּדֶרֶךְ כְּמַעַט בְּגֶדֶר סִכְנַת נַפְשׁוֹת, נִבְצַר מִמֶּנּוּ הַדְּבַר. הַחוֹלָה שׁוֹחַח עַל כֵּךְ עִם חֲבָרוֹ הִנְאָמֵן וְהֵלָה הַבֵּיעַ רְצוֹנוֹ לִלְכֹת בְּשִׁלְיחוֹתוֹ לְמִסַּר 'קוֹוִיטְעֵל' לְרַבִּי וְלֵהֲפַצִּיר עִבּוּרוֹ לְרְפוּאָה.

בְּקִשְׁיִים גְּדוֹלִים וְטִרְחָה עֲצוּמָה הִגִּיעַ הַחֵבֵר הִנְאָמֵן לְבִרְדִּיטְשׁוֹב וּמִסַּר לְרַבִּי אֶת ה'קוֹוִיטְעֵל'. הַרַבִּי נִאָנַח לְמִקְרָא ה'קוֹוִיטְעֵל' וְאַחַל שֶׁהַחוֹלָה יִתְרַפָּא מִחֲלָיו בְּתוֹךְ שָׁאַר חוֹלֵי יִשְׂרָאֵל. הַדֶּרֶךְ חֹזֵר הִיְתָה גַם הִיא קִשָּׁה בְּגִין מִזֶּג הָאוִיר וְהַטְּלָטוּל בְּדַרְכִּים הַמְשַׁבְּשׁוֹת. מִיַּד כִּשְׁהִגִּיעַ, נִכְנַס אֶל הַחוֹלָה וּמִסַּר לוֹ אֶת דְּבָרֵי קִדְשׁוֹ וּבִרְכָתוֹ שֶׁל הַרַבִּי לְהַחֲלֵמָתוֹ. אַךְ הַחוֹלָה הִגִּיב: לֹא לִכְךָ קוֹוִיטְעֵל כִּזּוֹ לֹא תוֹעִיל לִי בְּמָצְבִי הַקָּשָׁה, חֲפָצְתִי בְּהַבְטָחָה שֶׁל הַרַבִּי שְׁאֲבִירָא מִמְחֻלְתִּי. לְמִשְׁמַע דְּבָרָיו נִעְנָה חֲבָרוֹ הַמְסוּר וְהִנְאָמֵן: אִם כֵּן הַנְּנִי נוֹסַע שׁוֹב לְבִרְדִּיטְשׁוֹב, וְתִקְוִיתִי לְבִשֵׁר לִךְ בְּשׁוּרָה טוֹבָה יוֹתֵר.

הַדֶּרֶךְ בְּפִעֵם הַשְּׁנִיָּה לֹא הִיְתָה קְלָה מֵהֶרָאוּשׁוֹנָה. הַחֶרֶף הַקָּשָׁה שֶׁבְּתִקְפוֹ הַכְּבִיד עַד מְאֹד עַל הַחֵבֵר, אַךְ הוּא לֹא שֵׁת לְזֹאת, מִתּוֹךְ מִסִּירוֹתוֹ הַמְּפִלְגַת לְחֲבָרוֹ הַחוֹלָה. כִּשְׁנִכְנַס לְקִדְשׁ תְּמָה הַרַבִּי לְשׁוּבוֹ. הַתִּנְצַל הֵלָה וְאָמַר: חֲבָרֵי אֵינוֹ מִסְתַּפֵּק בְּבִרְכָה גְרִידָא, אֶלָּא חֲפֵץ שֶׁהַרַבִּי יִבְטִיחוֹ שֶׁהוּא יִבְרִיא. וְשׁוֹב כְּבִפְעֵם הַקּוֹדֶמֶת נִאָנַח הַרַבִּי בְּקִרְאוֹ אֶת ה'קוֹוִיטְעֵל' וְאָמַר: שֶׁהִשִּׁי"ת יַעֲזֹר שֶׁחֲבָרְךָ

שִׁשְׁמוֹ כֵּךְ וְכָה, וְהַרַבִּי פָּרַט אֶת שֵׁם הַחוֹלָה, יִתְרַפָּא בְּרְפוּאָה שְׁלֵמָה. כִּשְׁשִׁמַּע הֵלָה אֶת דְּבָרֵי קִדְשׁוֹ שֶׁל הַרַבִּי קָנָה שֶׁחֲבָרוֹ הַחוֹלָה יִסְתַּפֵּק בְּכֵךְ וְיִרְפָּא מִמְחֻלְתּוֹ. בְּהִגִּיעוֹ לְבֵית חֲבָרוֹ מִסַּר לוֹ אֶת דְּבָרֵי הַרַבִּי. לְשִׁמַּע הַדְּבָרִים נִשְׁבַּר לֵב הַחוֹלָה, שֶׁהָרִי הוּא חָשׁ בְּפִעַל שֶׁמָּצְבוֹ אֵינוֹ מְשִׁתַּפֵּר אֶלָּא לְהַפְּךָ מִחֲמִיר וְהוֹלֵךְ רַח"ל, וְאָמַר לְחֲבָרוֹ הַמְסוּר וְהִנְאָמֵן: לֹא זֹאת קוֹוִיטְעֵל מְנַסִּיעֲתָךְ אֶל הַרַבִּי, הֲלֹא הַרַבִּי בְּרַכְנִי שֶׁהִשִּׁי"ת יִשְׁלַח לִי רְפוּאָה שְׁלֵמָה, וְכִי אֵינִי יוֹדַע שֶׁהַקַּב"ה הָרוֹפֵא חוֹלִים יְכוֹל לְרַפְּאֵנִי? זֶה אֵינָה הַבְּטָחָה שֶׁל הַצַּדִּיק, בְּבַחֲיַנַּת 'צַדִּיק גּוֹזֵר', וְלִכֵּן רְצוֹנִי בְּהַבְטָחָה מְפֹרֶשֶׁת, הַפְּטִיר בְּכָאֵב. הוֹדִיעוּ הַחֵבֵר וְאָמַר נַחֲרָצוֹת: הַנְּנִי נוֹסַע בְּפִעֵם הַשְּׁלִישִׁיתוֹ וְהוֹסִיף: הַנְּנִי מְקוּהָ שֶׁלֹּא אֲצַא מֵעַם הַרַבִּי לְלֹא הַבְּטָחָה לְרְפוּאָתָךְ, כְּפִי בְּקִשְׁתָּךְ.

וְכָךְ יִצָּא חֲבָרוֹ לְדַרְכּוֹ בְּפִעֵם הַשְּׁלִישִׁית, דֶּרֶךְ שְׁאֵפְלוֹ בִּימּוֹת הַקִּיץ קִשָּׁה הִיא לְנִסְיָה, שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּזוֹ אַחַר זֶה, וּמִכָּל שָׁכֵן בִּימּוֹת הַחֶרֶף הַקָּשָׁה, שֶׁהַקָּר הַמְּקַפֵּיא הַרוֹחוֹת וְהַשְּׁלֵגִים מְכַבִּידִים עַל טְלָטוּלֵי הַדַּרְכִּים, נִסְיָה כִּזּוֹ נַחֲשָׁבֶת בְּבַחֲיַנַּת מִסִּירוֹת נֶפֶשׁ. כִּשְׁרָאוּ הַרַבִּי בְּפִעֵם הַשְּׁלִישִׁית תְּמָה וְשָׁאֵלוֹ: מִדּוּעַ בָּאתָ שׁוֹב בְּשִׁלְיִשִׁית, מָה אֲפָשֶׁר לְבָרְךָ יוֹתֵר מִשְׁבִּרְכָתִי. סֵפֶר הֵלָה לְרַבִּי אֶת דְּבָרֵי חֲבָרוֹ הַחוֹלָה, שֶׁאֵינוֹ מִתְרַצָּה בְּבִרְכָה גְרִידָא, אֶלָּא חֲפֵץ בְּהַבְטָחָה בְּבַחֲיַנַּת 'צַדִּיק גּוֹזֵר' וְאִזִּי בּוֹדֵאֵי הַקַּב"ה יִקְיִם זֹאת וְיִרְפְּאֵהוּ מִחֲלָיו.

לְשִׁמַּע הַדְּבָרִים שָׁקַע הַרַבִּי בְּדַבְּקוֹת עֲצוּמָה לְמִשְׁךָ זְמַן רַב וְלֵאחֲרַי מִכֵּן אָמַר לְהֵלָה: הִנֵּךְ יְכוֹל כְּבָר לְנִסְעַ לְבֵיתְךָ וְתֹאמַר לְחֲבָרְךָ כְּדַבְּרִים הָאֵלֶּה: א. שִׁיּוֹלְדוֹ לוֹ יְלָדִים. ב. שִׁיתַּעֲשֶׂר. ג. שִׁיְהִיָּה בְרִיא וְיִאָרִיךְ יָמִים וְשָׁנִים טוֹבוֹת. הָאִישׁ יִצָּא בְּשִׁמְחָה מֵאֵת הַרַבִּי עַל אֵף שֶׁלֹּא הִבִּינָם, שֶׁהָרִי מְדַבֵּר בַּחוֹלָה אֲנוּשׁ רַח"ל וְדִי בְּכֵךְ שִׁיתְרַפָּא וְיִאָרִיךְ יָמִים, וְהִנֵּה הַרַבִּי בָּרַכּוֹ בְּדַבְּרִים שְׁאֵפְלוֹ לֹא עָלוּ בְּמַחְשָׁבָה לְבַקֵּשׁ. כִּשְׁהִגִּיעַ לְבֵית הַחוֹלָה מִסַּר לוֹ בְּשִׁמְחָה אֶת דְּבָרֵי הַרַבִּי. כְּמוֹכֵן שֶׁהַחוֹלָה שָׁמַח עַד מְאֹד וְהוֹדָה

לו מעמק לבו על השליחות. לאחר מספר ימים נתרפא החולה לתדהמת הרופאים. במהלך השנה נולד לו ילד. ומיד אח"כ נסע ליריד וההצלחה האירה לו פנים באפן נפלא.

בדרך חזרה מהיריד החליט לנסע לברדיטשוב בכדי להודות לרבי על חסדו שגמל עמו. כשנכנס לקדש פנימה מסר 'קוויטעל' ובו הודה לרבי על טובתו. הרבי שמח מאד לראותו במצבו הנוכחי, והודה להשי"ת על חסדיו שגמל עם הלה. אמר האברך: רבי, הנני זוכר את דבריו שאמר לחברי הנאמן בהיותו אצלכם עבורי בפעם השלישית: שיהיו לי צאצאים שאתעשר ושאהיה בריא, וברצוני לשאל לפשר הזכיה לשלש ההבטחות כשהיה מדבר בחולה אנוש שאפלו רק זאת שיתרפא ויחיה הרי זה דבר גדול ומפלא עד מאד.

השיבו הרבי: אספר לך את השתלשלות הדברים ועל ידי כך תבין הכל. כשתברך המסור והנאמן הגיע אלי בפעם הראשונה והבטתי ב'קוויטעל' ראיתי שמצבך אנוש ואין כבר מה לעשות, מחלתך קשה מאד ובדרך הטבע אין לה כל רפואה, ולכן יותר מלברך לא יכלתי. כשבא לפני חבך בפעם השנייה ובקש עבורך הבטחה, לא הייתה כל אפשרות להבטיח, לדאבוני תפלותי לא התקבלו במרום, ומכך משמע שנגזרה כבר הגזרה רח"ל. אולם כשתברך הגיע בפעם השלישית וראיתי עליו כמה קשה היה עליו להגיע לכאן פעם אחר פעם, כשבכל פעם הקטי גובר והדבר כרוך במסירות נפש, אזי חשבתי בלבי: מסירות נפש של אדם לחברו באפן כזה מחיבת גם אותי לעשות יותר מאשר הנני משתדל לעשות לאחרים ומכרחני למסר עצמי על כך.

והמשיך הרבי: עשיתי עליית נשמה ועזרני השי"ת לפגש את המלאך הממנה על הנשמות. אומר לי המלאך: הרב מברדיטשוב, בודאי מחפשים אתם נשמה להעניק לאדם

מישראל. השבתי למלאך: נכון, הנני זקוק שאברך זה, באמרי לו את שמך, יפקד בבו. ופעלתי זאת. המשכתי בדרךי ופגשתי במלאך שהקב"ה מנה אותו על הפרנסה לבני ישראל וגם הוא פונה אלי ואומר: הרב מברדיטשוב, מסתמא חפצים אתם לגמל טובה לבר ישראל שישע בפרנסה. אמרתי לו: בודאי. ושוב אמרתי את שמך ופעלתי עבורך עשירות, ואז פניתי אליהם ואמרתי להם: מלאכים יקרים, האם הנכם יודעים למי דאגתם לזש"ק ולעשירות? מדבר באברך שהוא חולה מספן ורגלו אחת כבר בקבר רח"ל, איך יכול להוליד ולהתעשר כשהוא שוכב על ערש דוי והרופאים מיאשים אותו. לכן מכרחים אנו לאחר כל הבטחות אלה לפעל אצל המלאך רפאל שידאג בעזרת הבורא ית"ש שהחולה יתרפא מחליו ויוכל לקבל את שתי הברכות, צאצאים ועשירות. וכך היה, המשיך וספר הרבי לאברך, בסיוע שני המלאכים פעלנו אצל המלאך רפאל שיבטל מעליך את הגזרה.

לכן, סיים הרבי ואמר: אמרתי לחבך שיאמר לך על פי הסדר של ההבטחות שקבלתי ממלאכי עליון: שיהיו לך ילדים שתתעשר ושתבריא ותאריך ימים.

א גיטע ברידער קען צו העלפין!

על הפסוק (שמות לח כג): 'ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן ובתולעת השני ובבשש', היה אומר הרה"ק החדושי הרי"ם זיע"א: "א גיטע ברידער קען צו העלפין!" - אה טוב, חבר טוב, יכול לסייע ולעזור. והרי זה מה שמרמז בתבת 'אחיסמך' נוטריקון: אה סומך, נשאה טוב יכול להיות סומך ומושיע בשעת צרה ולהביא לדבר ישועה ורחמים.

(מתוך הספר ספיר ויהלום להרב הגאון רבי מנחם מנדל פומרנץ שליט"א)

חידון אַקָּנוֹת - נושא פרסים היכן מזכרים בפרשתנו פעמונים?

פתרון החידה וכן שם הזוכה, יפורסמו אי"ה בגליונות הבאים

פתרון החידה - פרשת שמות:

ש. איזה מילה המוזכרת בפרשתנו קשורה לחורף?

ת. שלג. כתיב בפסוק (שמות ד, ו) ידו מצרעת כשלג.

שם הזוכה בסידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר":

פרשת שמות:

ה' יוסף חיים גול מטבריה.

